

בית קלפים סימה קמינקר

העץ לא היה מיוחד בפני עצמו. הוא עמד מול הבית שבו אבן גדל. בזמן הילדות שלו הוא ניסה הרבה פעמים לטפס על העץ ולהגיע לפסגתו, ולפעמים הוא ניסה שלושה או ארבעה פעמים ברצף, וכל פעם נפל על הגב או על האחוריים, או פשוט הרגיש יותר מדי פחד והחליט, במוכה, לרדת חזרה לאדמה. הוא בילה המון ערבים ארוכים וחמים במשך כמה קיצים בניסיון להשיג את המטרה הזו, עם סוג מאוד ספציפי של אמון שאפשר למצוא רק אצל ילדים צעירים. הוא ניסה, וניסה, וניסה. עד שקיץ אחד בא ועבר והוא הפסיק לנסות.

עכשיו הוא עמד מול העץ והסתכל על העיגול הירוק שנצבע באמצע הגזע. הוא הרגיש קצת מאוכזב, ותהה אם איזשהו ילד בשכונה צלח להגיע לפסגה בעשרים השנים האחרונות. הוא הסתובב כלפי הבית ועלה במדרגות. היד שלו החזיקה את המפתחות בתוך הכיס. הוא עמד במדרכה דקה, שלוש דקות, בלי תזוזה, לפני שהוא הסתובב שוב והתחיל ללכת לפארק. הרוח החלשה שנשבה בין עצי האורן, שלא גדלים איפה שאבן עכשיו גר בפלורידה, עוררה ריח—כמעט מתוק—שבתורו עורר זיכרונות של ההליכות הביתה, בטן מלאה באוכל של ארוחת ערב ותיק מלא באוכל, עדיין חם, בתוך קופסאות מסודרות. בלילות האלה הוא הלך מביתה של משפחת סטיבנסון די מאוחר, אחרי שהשמש כבר התחילה לשקוע בקיץ ושעות אחרי שהיא הסתיימה לצנוח בחורף. הוא הלך עם הידיים מתנועות במשך החצי הראשון של ההליכה, עד שהוא יכול לראות את הבית שלו מרחוק, בסוף הרחוב, והתחיל קצת להאט את קצב הליכתו. הוא הגיע לדלת האחורית, נכנס למטבח, הוציא את הקופסאות מהתיק שלו ושם אותן בתוך המקרר. בדרך כלל החדר היה ריק אך לפעמים אמא שלו ישבה ליד השולחן הקטן בפינה, חרישית לגמרי. וגם לפעמים היא הסתכלה עליו, אפילו שאלה איפה הוא היה, אבל בעיקר היא רק בהתה בקיר או בצלחת המלוכלכת שלפניה, אם היא אכלה באותו ערב. אבן העדיף את הערבים האלה.

צליל רם עלה מהכיס שלו, ובאותה השנייה שהוא הוציא את הטלפון הוא קיבל עוד הודעה מאחותו, ליאורה. בהודעה הראשונה נכתב: איך הייתה הטיסה? ובשנייה: קלה אני מקווה? הוא היה בטוח שהיא שאלה אותו מתוך אשמה. הוא הסביר לה את המצב לפני שבועיים עם הציפיה שהיא תיפגש איתו פה, באן ארבור, אבל אחרי שהוא סיים לתת לה את כל הפרטים היא פשוט אמרה "בהצלחה" והשתתקה. בשנייה הזו היא ממש עצבנה אותו, אבל הרגש כבר עזב, והרגע הוא פשוט היה עייף. הטיסה מפלורידה—למרות העובדה שהיא הייתה קלה באופן יחסי ולא דרשה הרבה

ממנו—רוקנה אותו מכוחותיו והשאירה אותו עם עיניים מעוננות ופה יבש. כשהוא ירד מהמטוס הרגליים שלו התחילו כל כך לאט לרעוד, והוא האשים את המערבולת.

הצליל הופיע שוב עם אותה הדחיפות, והפעם ליאורה כתבה: המטפלת התקשרה?

הוא הפך את הטלפון שלו ל"נא לא להפריע" והחזיר אותו לכיס.

כשהוא הגיע לפארק השמיים כבר התחילו, לאט לאט, להפוך ורודים. הנוף לא השתנה מאז שהוא היה כאן בפעם האחרונה, לפני עשר או שתים עשרה שנים, הוא לא זכר בדיוק. הוא היה היחיד שם, אבל הוא היה יכול לדמיין את הילדים מבית הספר הסמוך, פה במהלך ההפסקה שלהם, גדושים באנרגיה. הוא הלך לספסל הקרוב ביותר למדרכה וקרט עליו עם אנחה שקטה. העץ היה קצת קשה מדי בשביל הגב שלו אז הוא גחן קדימה, היסט לשנייה, והמשיך לגחון עד שהחזה שלו נתמך על רגליו. הוא ישב ככה כמה דקות והקשיב לאוושוש של העלים בעצים סביבו.

המחשבות שלו נדדו לפעם האחרונה שהוא נפגש עם ליאורה, בבית קפה בשיקגו, איפה שהיא גרה עכשיו. זה היה כמעט לפני שנתיים. היא הביאה איתה את המחברת שלה, שהיו בה פסקאות שלא היו לגמרי שלמות ורעיונות שהתבטאו במילים בודדות. היא שאלה אותו, אחרי שהזמינו קפה וספרו על החיים שלהם, אם הוא רצה להסתכל ואולי לשתף כמה דעות.

על הספר שלך? הוא ענה. עדיין לא אמרת לי על מה הוא.

טיפול, היא אמרה. כאילו, עזרה עצמית.

את כותבת ספר על עזרה עצמית?

למה לא? אולי אני יכולה להראות למישהו, אפילו אם זה רק מישהו אחד, איך לצאת מאיזשהו

מצב קשה. הייתי צריכה ללמוד איך לעזור לעצמי, אז יש לי את הידע. למה לא אשתף בו?

בהחלט עזרת לעצמך.

מה אתה רוצה להגיד?

כלום. בהצלחה עם הספר.

"אבן? אלוהים, שמחתי לראות אותך!"

הוא הרים את ראשו כשהוא שמע את קולה והופתע לראות לפניו את גיליה סטיבנסון, עם השיער

האדום שלה. הוא זכר איך שהם אהבו לרוץ בעיגולים בגן של משפחתה ואיך שהשיער שלה עופף ברוח

ולאחר היה מלא קשרים ששניהם לא היו מצליחים לסדר.

"וואו, גיליה. עבר המון זמן."

"כן! לא ראיתי אותך מאז—"

"כיתה ו'."

“בדיוק! אפשר להצטרף?”

הוא הנהן, והיא ישבה לידו על הספסל עם חיוך גדול. “זה כל כך נעים להיות פה שוב, באן ארבור. מצאתי עבודה כאן, אני גרה עכשיו עם כמה חברים לא רחוק מפה. זה קצת מוזר להיות פה, בפארק, בפעם הראשונה אחרי כל כך הרבה זמן. ואני צריכה להגיד, כשהמשפחה שלי עזבה את אן ארבור, כשהיינו בכיתה ו', הדבר שהרגיש הכי מוזר לא היה שגרתי פתאום בעיר חדשה. זה היה שלא היית אצלנו כל הזמן. כאילו, בכיתה ה', היית אצלנו כמעט כל יום—”

פתאום היא שתקה לרגע, ואז המשיכה לדבר. “לא משנה. מה איתך? שמעתי ממישהו שאתה גר בפלורידה עכשיו?”

הבעת הפנים שלה נשארה שמחה, אבל הוא שם לב ששפתיה קצת התעוותו.
“אני לא חושב שאמרתי תודה לך, או למשפחה שלך, על ההזמנות לבייתך, על האוכל, וגם... כל זה. אז תודה.”

החיוך שלה נחלש והיא הסתובבה לפנות קדימה. “בוודאי. היית החבר הכי קרוב שלי.”
שום מילה לא עברה בין שניהם במשך כמה דקות.
“הם יכרתו את העץ.”
גיליה הסתכלה עליו שוב, והוא הבין שהיא בולבלה.
“הם יכרתו את העץ מול הבית של אמא שלי. הלכתי שם קודם והיה עיגול ירוק נצבע באמצע הגזע. בקרוב הם יכרתו אותו.”

היא צחקה בשקט. “נכון שזה היה העץ שניסית לטפס עליו?”
הוא כמעט צחק יחד איתה. אחרי שנייה הוא אחז בידיו. “כן, אני גר עכשיו בפלורידה. חזרתי לכאן לכמה ימים בשביל אמא שלי. המטפלת שגרה איתה אמרה שאני חייב לחשוב על תוכנית אחרת עבורה, להביא אותה לאיזשהו מקום שמתאים לאנשים כמוהה.”
הוא חיכה לתגובתה של גיליה, אבל היא לא אמרה כלום. הוא המשיך.
“זה הפך להיות יותר גרוע. נראה שהתרופות כבר לא עובדות. המטפלת לא אמרה, אבל אני חושב שאולי אמא שלי הכתה אותה.”
גיליה נשארה בשתיקה.

“זה לא היה כל כך נורא, בתקופה הזו כשהייתי אצלך הרבה. אז זה היה קשור בעיקר לדברים שהיא לא עשתה. ארוחת ערב, כביסה. ואז ליאורה עזבה. היא סיימה את בית הספר התיכון מוקדם כדי לברוח הרחק לאוניברסיטה. את כבר עברת כשזה קרה. זו הייתה נקודת המפנה, אני חושב. היא כעסה לפעמים.”

הבעת הפנים של גיליה הייתה אדישה לגמרי. הוא רצה שהיא פשוט תאמר משהו.

”אני אלק איתך.”

אבן יכול לראות בעיניים שלה שהיא התכוונה את זה.

”אני אלק איתך, לבית של אמא שלך. אנחנו יכולים להגיד להתראות לעץ.”